

**Scrisoarea deschisă adresată Adunării din Filadelfia
(Capitolul 3,7-13)**

Înțelesul textual și practic al numelui Filadelfia

Filadelfia a fost ultima cetate creștină, care a fost cucerită de turci, și din toate cele șapte cetăți numite în scrisorile deschise, ea a existat cel mai îndelungat timp. În afară de aceasta ea este singura din cele șapte cetăți, al cărei nume este purtat astăzi de un oraș – cunoscutul mare oraș american, care a fost întemeiat de William Penn.

Numele Filadelfia înseamnă „dragoste de frați” și arată evident spre caracteristica deosebită a lucrării lui Dumnezeu din prima jumătate a secolului 19. Noi suntem convinși, că starea din Filadelfia, ca și înființarea ei, și-a avut caracterul ei deosebit și evoluția ei, ca și celelalte stări ale Bisericii creștine, pe care le-am văzut. De ce starea din Filadelfia, ale cărei caracteristici principale sunt tot așa de clar accentuate ca și celelalte stări, să nu aibă o origine istorică? Noi credem că așa este.

La sfârșitul secolului 18 creștinătatea era căzută oarecum într-o rigiditate cadaverică. Mărturisirea protestantă avea numai numele că trăiește. Acest secol al 18-lea nu a fost nicidecum cel mai rău din toate secolele erei creștine, dar a fost cel mai trist în ochii lui Dumnezeu în ceea ce privește starea spirituală. Noi credem, că perioada istoriei Bisericii, care este studiată în această scrisoare deschisă, stă în strânsă legătură cu răsunetul strigătului de la miezul nopții (Matei 25,6), dacă nu chiar acest strigăt de la miezul nopții a fost declanșatorul principal al mișcării din Filadelfia. Ea a fost o adevărată reînviere, o *Reformă spirituală*. Cu toate că ea nu a fost așa de general cunoscută, cum a fost Reforma, ea a avut o importanță tot așa de mare. Mișcarea din Filadelfia a adus în prima jumătate a secolului 19 o recunoaștere din nou a adevărilor de mult uitate și aplicarea lor practică la sufletele și viața sfinților lui Dumnezeu. Multe învățături și adevăruri ale Noului Testament, care erau deosebit de importante pentru înțelegerea adevăratei poziții a sfinților și pentru starea lor practică, au fost uitate la scurt timp după plecarea acasă a apostolilor. Noi mulțumim lui Dumnezeu, că ele au fost scoase din nou la lumină. Dar astăzi mulți, care se pare că au înțeles comorile harului, care prin puterea Duhului lui Dumnezeu au fost dăruite din nou lor și nouă, renunță bucuroși la ele. Unde conduce o astfel de evoluție? Poate să fie numai starea din Laodiceea. Sfinții adevărați, pe care îi vedem în scrisoarea deschisă către Filadelfia, vor fi răpiți, ca să întâmpine pe Domnul în văzduh, și ca să fie pentru totdeauna la El. Cei care sunt numai mărturisitori, așa cum sunt ei văzuți în starea din Laodiceea, Domnul îi va vărsa din gura Lui. În scrisoarea deschisă adresată Filadelfiei găsim asigurarea, că Adunarea va fi păzită de ceasul încercării, și Laodiceei făcându-i-se cunoscut, că mulțimea mărturisitorilor va fi lepădată.

Noțiunea „dragoste de frați” arată că toți cei care sunt născuți din nou, și de aceea au viață din Dumnezeu, sunt frați. Dragostea divină este în orice privință o dragoste sfântă, care nu poate să tolereze răul, căci Dumnezeu este dragoste. De aceea dragostea de frați trebuie să aibă același caracter ca și izvorul ei, și anume Dumnezeu Însuși. În privința aceasta Filadelfia este în opoziție totală cu Sardesul, în care se vede o mulțime de creștini mărturisitori, din care numai o rămășiță sunt adevărați copii ai lui Dumnezeu. Filadelfia prezintă o grupă de credincioși sinceri – adevărați copii ai lui Dumnezeu – care sunt împărăția pe tot pământul, dar care este caracterizată prin dragoste, printr-o dragoste, care este sfântă și adevărată în ființa ei și care nu cuprinde mai puțin decât pe »oamenii din Casa lui Dumnezeu« (Efeseni 2,19).

Caracteristicile personale și supremația Vorbitorului

7. »Și îngerului din Filadelfia scrie-i: „Acestea le spune Cel sfânt, Cel Adevărat, care are cheia lui David, care deschide și nimeni nu va închide, și care închide și nimeni nu va deschide.”« Este foarte remarcabil, că trăsăturile caracteristice, cu care Se prezintă Hristos aici, nu sunt numite în descrierea slavei Sale din capitolul 1. Față de Adunarea din Filadelfia El ocupă o atitudine morală, potrivită în totul cu slăbiciunea ei evidentă. Îl vedem aici în însușirile Lui personale, vedem cum este și ce este El în Ființa Sa. El este Cel Sfânt, El este Cel Adevărat. Alții pot fi așa numai într-o oarecare măsură; cu privire la ei nu se pot folosi cuvintele »cel sfânt, cel adevărat« cu toată puterea lor de expresie. Dar El este ambele în propria Lui persoană. El este permanent întruchiparea sfințeniei și adevărului. După Ființa și Persoana Sa launtrică El este Cel Sfânt și Cel Adevărat. În fond, acestea sunt trăsături caracteristice divine (Isaia 6,3; Ieremia 10,10; Osea 11,9; Apocalipsa 4,8; 1 Tesaloniceni 1,9; 1 Ioan 5,20). Persoanele și lucrurile pot fi desemnate ca fiind sfinte și adevărate (sau veritabile), dar nicio ființă creată nu posedă slava morală decisivă, ca să fie cel sfânt și cel adevărat. Așa cum sunt ele folosite aici, ele sunt cu adevărat părți divine.

7. »Care are cheia lui David.« Aceste cuvinte, și următoarele se referă la Isaia 22,22. Acolo Șebna este luat de pe postul lui și smerit. Acest administrator al casei lui David s-a folosit de poziția lui înaltă, ca să se facă de neuitat (Isaia 22,16). Profetul Isaia anunță așezarea lui Aliachim, care va prelua domnia lui Șebna. Dar aceste afirmații profetice, în profunzimea și plinătatea lor, se referă clar la Mesia, ele depășesc cu mult evenimentele istorice din zilele lui Ezechia (Isaia 36,3,22; 37,2). Vestirea profetică din Isaia 22,22 și cuvintele vizionarului din versetul acesta, aproape identice, arată spre un drept de guvernare recunoscut, în primul caz în legătură cu împărăția lui Iuda, în al doilea în legătură cu harul față de Adunare. Cheia este folosită ca simbol pentru dreptul incontestabil de a prelua conducerea și pentru exercitarea corespunzătoare a puterii.

În chip ciudat, unii pun cheia lui David în legătură cu cheile morții și ale locuinței morților (sau: Hadesului – capitolul 1,18). Dar nu este aceeași cheie. Prima arată autoritatea nelimitată a Domnului în timpul referitor la pământ, cea de-a doua arată puterea Sa de a dispune în lumile invizibile asupra a tot ce este în legătură cu sufletele și trupurile oamenilor. - »Cheile Împărăției cerurilor« au fost date numai lui Petru (Matei 16,19) și vorbesc despre o împuternicire, care i-a fost dată, care desigur s-a încheiat odată cu împlinirea misiunii sale. Cu predica sa din Faptele Apostolilor 2 Petru a deschis Iudeilor ușa spre Împărăție, pentru neamuri a făcut-o în Faptele Apostolilor 10. După ce cheile au fost folosite și ușile au fost deschise, este greșit să se vadă în cheile lui Petru un drept la care nu se poate renunța și care să se transmită la urmași. Petru *a lăsat ușile deschise*, și de aceea pentru aceste chei nu a fost și nu va fi nici o altă utilizare.

7. »Care deschide și nimeni nu va închide, și care închide și nimeni nu va deschide.»« Domnul deschide și închide; El are »cheia lui David«, aceasta arată puterea Sa absolută. Aici însă nu este vorba de o primire sau respingere în legătură cu Adunarea sau cu Împărăția. Dimpotrivă, sunt ușile lucrării și mărturiei, care sunt deschise sau închise după voia neîngrădită și buna plăcere a Domnului (compară cu Faptele Apostolilor 14,27; 1 Corinteni 16,9; 2 Corinteni 2,12 și de aici următoarele cuvinte: »Iată, am pus înaintea ta o ușă deschisă«). Comorile bogate ale harului și binecuvântării stau la dispoziția absolută a lui Hristos. El are cheile și nu le va da nimănui. De aceea când El deschide sau închide o ușă, cine va putea s-o închisă sau s-o deschidă? El are dreptul incontestabil, să conducă pe slujitorii Lui, așa cum vrea El. Autorității Lui nu are voie nimeni, și nu poate nimeni să se opună.

Numai ceea ce corespunde gândurilor Domnului

Râvna multora este neîngrădită, dreapta-credință a altora este de netăgăduit, o poziție bisericească mai mult sau mai puțin corespunzătoare Scripturii este ocupată de multe adunări ale sfinților, și cu toate acestea se poate întâmpla să lipsească o concordanță adevărată cu El, Cel Sfânt, Cel Adevărat. Noi considerăm imposibil să se poată spune despre o părtășie oarecare a sfinților de pe pământ: „Aceasta este Filadelfia potrivit cu Apocalipsa 3,7-13”. Singurul lucru care corespunde gândurilor Domnului (și niciun credincios sincer nu se va da mulțumit din toată inima cu mai puțin) este o stare practică a mântuiților Săi, în care ei sunt un tablou al Lui Însuși în însușirile Lui morale esențiale. Dumnezeu să imprime poporului Său sfințenia și veridicitatea și prin aceasta să aducă pe ai Săi în concordanță practică cu Fiul Său preaiubit! Lucrarea însă trebuie să înceapă și să continue în interior, în suflet, atunci se va arăta și la exterior înaintea ochilor Domnului în așa fel, că El va putea să găsească bucurie în ea. Sardesul este frumoasă pentru lume, Filadelfia este frumoasă pentru Domnul. Cu toate însă că cu durere suntem conștienți cât de puțin corespundem Lui, Cel Sfânt și Cel Adevărat, ne putem recăpăta curajul și încuraja la gândul întăritor, că toată puterea sprijinitoare a Împărăției lui Dumnezeu este în mâinile Sale. El poate să împlinească orice dorință sinceră după sfințenie și concordanță morală. Noi detestăm, ca El, tot ce este greșit și neadevărat. El trezește în noi onestitatea omului nou, care dorește numai ce este adevărat și veritabil. El are cheia lui David, și o va păstra pentru totdeauna, și El deschide pentru poporul lui iubit bogățiile puterii și harului. Noi suntem însă convinși, că orice aroganță, orice laudă și orice referire la ceea ce noi suntem din punct de vedere moral sau bisericesc, este în contradicție totală cu o atitudine interioară plăcută Lui. Oameni, care sunt asemenea Domnului, nu se preocupă cu starea lor și cu progresul lor. Procesul schimbării (2 Corinteni 3,18) se oprește, când eul, când ceea ce noi *suntem* sau ce am *făcut* noi, preocupă sufletele noastre.

Încurajare și laudă

8. »Știu lucrările tale: iată, am pus înaintea ta o ușă deschisă, pe care nimeni nu poate s-o închidă; pentru că ai puțină putere și ai păzit Cuvântul Meu și nu ai tăgăduit Numele Meu.« Adunarea din Sardes a umblat mână în mână cu lumea și de aceea va trebui să aibă parte de soarta lumii (compară Apocalipsa 3,3 cu 1 Tesaloniceni 5,2). În opoziție cu aceasta Adunarea din Filadelfia a umblat despărțită de lume, și de aceea ținta ei este luminoasă și clară (versetele 10-12). Prezentarea publică a Sardesului – cu organizarea religioasă vastă și lucrările de mari proporții făcute cu grijă – stă în opoziție clară cu Adunarea din Filadelfia, care nu are niciun rang în lume, nicio organizație bisericească și nici lucrări, care să fie admirate de lume sau să fie recunoscute public. Lucrările din Filadelfia nu dau naștere la senzații în lume. Dar pentru cei credincioși ajunge această asigurare: »Știu lucrările tale«. Cine aparține Filadelfiei și poartă caracterul ei, înflorește și prosperă în viața sa spirituală oarecum în ascuns. Acolo petrece el timp de cea mai intimă părtășie cu Domnul său, nu sub protecția și favoarea din partea lumii. Domnul spune: »Știu faptele tale«. Ele sunt în cel mai bun caz mici și neînsemnate, dar sentința Domnului este suficientă pentru a încuraja și a întări, până va veni ziua răsplătirii.

Dar slăbiciunea din Filadelfia nu trebuie să fie un obstacol pentru lucrare și mărturie, și nici pentru ca lucrarea și mărturia să fie adevărate și veritabile în caracterul lor. Înaintea Domnului Isus pe pământ, a cărui singură dorință a fost să facă voia Tatălui Său, orice L-ar fi costat, păzitorul ușii a deschis ușa, și nimeni nu a putut s-o închidă. Tot așa aici Hristos, Căruia »I-a fost dată toată puterea în cer și pe pământ« (Matei 28,18), are dreptul de necontestat să folosească cheia, și El a pus înaintea „îngerului” o ușă deschisă. Lucrarea pentru El și mărturia despre El trebuia să fie misiunea cea mai fericită a Adunării. Ea nu trebuia să se teamă, căci nicio ființă creată nu este în stare să închidă această ușă deschisă. Ce asigurare! Nicio putere dintr-o ființă

singulară sau dintr-o asociație nu este în stare să împiedice lucrarea sau să nimicească mărturia acelor, care au fost chemați la o părtășie personală cu Domnul Isus. Singura noastră protecție este slăbiciunea noastră. Suntem noi conștienți de aceasta? În Faptele Apostolilor 16,6-7 vedem o ușă încuiată și în 1 Corinteni 16,9 o ușă deschisă.

După această îmbărbătare îngăduitoare și bogată Domnul continuă, laudând Adunarea. Niciun cuvânt de muștrare nu întrerupe continuitatea cuvintelor de laudă. Adunarea din Smirna a trecut prin suferințe, Adunarea din Filadelfia era caracterizată de slăbiciune, și ambelor nu li se face niciun reproș; din cele șapte Adunări, ele sunt singurele care nu sunt muștrate.

8. »Ai puțină putere.« La începutul mărturiei creștine Duhul Sfânt a lucrat cu o putere irezistibilă prin mărturie și predică, și dacă Adunarea ar fi rămas în această stare de ascultare și dependență, ar fi rămas și puterea Duhului în toată plinătatea ei.

I-a plăcut Domnului să facă măsura puterii spirituale dependentă de credințioșia personală și colectivă. Cu totul altfel este însă cu *prezența* Duhului în Adunare; aceasta este o realitate permanentă, asigurată prin însuși Cuvântul Domnului (Ioan 14,16). Filadelfia nu poate prezenta multe lucruri, și nici energie spirituală deosebită, dar o putere *mică* era prezentă. Biserica mărturisitoare este ca și cum ar zace sub dărâmături, și ar fi o tăgăduire a acestei stricăciuni și ruini, dacă s-ar aștepta în ea o putere spirituală ca a apostolului Pavel sau Petru. Din cauza unei stări prin care Numele Fiului Său, al Celui Sfânt și Adevărat, este tăgăduit practic, Dumnezeu nu poate să lucreze cu putere mare. Așa avea Filadelfia puțină putere, dar această putere a fost folosită cu bucurie și nu a fost păstrată ca pe o posesiune liniștită, inactivă. O lucrare activă și ținerea strâns cu credințioșie de Cuvânt și de Numele Domnului caracteriza această Adunare.

8. »Tu ai păzit Cuvântul Meu¹ și nu ai tăgăduit Numele Meu.« Cine vrea să păzească Cuvântul Său, trebuie să supună pe deplin sufletul și conștiința Cuvântului scris, trebuie să fie gata pentru o ascultare imediată și neîngrădită. Citirea superficială, din obligație, a Scripturii sau chiar studierea Cuvântului, ca să-ți mărești cunoașterea și să te pregătești amănunțit pentru o lucrare spirituală, nu face din om un împlinitor al Cuvântului. Păstrarea cu orice preț a Cuvântului Domnului poate avea ca urmare pierderea prestigiului în societate și pierderea unei poziții în Biserica mărturisitoare și în lume. Pentru un sfânt adevărat din Filadelfia, Cuvântul Domnului este cel care îl desparte de toate și îl pune deoparte numai pentru Isus, orice l-ar costa.

Desigur nu este un lucru de importanță minoră să stai deoparte într-o societate în care orice rătăcire religioasă este pusă în legătură cu Numele sfânt al Domnului, și să respingi orice legătură, care duce la dezonorarea Domnului – și aceasta chiar și atunci când legătura este susținută de oameni buni și învățați. La timpul lor, Ilie, mai târziu apostolul Pavel, și mult mai târziu Luther au fost martori deosebit de distinși pentru Dumnezeu. În timpul lor, dar și al altor perioade serioase, Dumnezeu a avut întotdeauna un număr de martori, care s-au ținut despărțiți de stricăciunea generală. Noi vom fi întăriți lăuntric, dacă vom merge pe urmele pașilor acelor oameni, care în ciuda numeroaselor forțe puternice împotrivoare au intervenit cu vitejie pentru Dumnezeu și pentru Adevăr și prin aceasta au putut face experiențe minunate. Dar să nu fim ca Ilie, să trecem cu vederea pe cei 7000 de bărbați, care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal (1 Împărați 19,18). Fără îndoială, mărturia sa a fost măreață, dar și mărturia lor a fost apreciată de Dumnezeu așa cum se cuvine.

Un nume stă pentru o persoană, a cărei absență este presupusă. De asemenea însemnătatea și valoarea unei persoane este exprimată prin numele ei. Rugăciunea în Numele lui Hristos poate face lucruri mari (Ioan 14,13-14); Dumnezeu vrea să vadă pe sfinții Săi strânși numai în Numele Său (Matei 18,20); din pricina Numelui Său ne sunt iertate păcatele (1 Ioan 2,12), și din pricina Numelui Său călăuzește pelerinii Săi pe cărările neprihănirii (Psalmul 23,3). Nu este ceva

¹ »Cuvântul Meu« (Ioan 14,23) cuprinde gândurile Domnului în totalitatea lor făcute cunoscut, »cuvintele Mele« (Ioan 14,24) sunt afirmațiile sau comunicările Lui, »poruncile« Sale (Ioan 14,15,21) sunt expresia autorității Sale ca Domn.

neînsemnat, ca în timpuri când fărădelegea se înmulțește, să rămâi păzit, ca să nu tăgăduiești Numele Domnului nostru. Chiar dacă noi nu putem depune o mărturie curajoasă, hotărâtă și fără compromisuri, în felul cum a făcut Ilie, să depunem cel puțin o mărturie liniștită, dar una care nu tăgăduiește Numele Domnului nostru preaslăvit.

Condamnarea iudaismului modern

9. »Iată, îți dau din sinagoga lui Satan pe cei care spun că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină și să se închine înaintea picioarelor tale și vor cunoaște că Eu te-am iubit.« Întâlnim aici iarăși o grupă, a cărei comportare dușmănoasă a fost amintită deja în scrisoarea deschisă adresată Adunării din Smirna. Felul adversarilor ar putea să fie diferit în cele două perioade ale istoriei Bisericii, căci și activitatea lui Satan este felurită; dar în ambele cazuri grupa adversarilor este denumită »sinagoga lui Satan«. În timpul Filadelfiei aceasta pare să fie mai clar conturată și mai consolidată, de aceea aici se vorbește despre »sinagoga lui Satan«. Oamenii, despre care este vorba aici, nu trebuie neapărat să fi fost de naționalitate iudaică; dar așa cum Iudeii aveau pretenția de a fi poporul lui Dumnezeu pe pământ, și anume singurul popor al Lui, tot așa oamenii de aici își arogau dreptul în Biserică pe baza tradiției, rangului și poziției. Caracterul lor adevărat este dat pe față de Domnul Adunărilor. Este o grupare religioasă sub călăuzirea lui Satan, care este cu atât mai condamnabilă, cu cât ea și-a atribuit Numele Celui Sfânt și al Celui Adevărat. Pretenția Bisericii de a fi poporul lui Dumnezeu este greșită, este o minciună. Sufletele și conștiința noastră au devenit întrucâtva indiferente de situația serioasă din jurul nostru, în care sunt încurcați și mulți creștini adevărați. Multe comunități bisericești din zilele noastre sunt practic o dezvoltare a iudaismului, căruia i-au fost adăugate anumite învățături și forme creștine. Oameni mântuiți și nemântuiți sunt numiți împreună „frați” (acest reproș poate fi dovedit ușor și suficient). Nu trebuie decât să citim Noul Testament și să comparăm învățătura lui cu întreg sistemul protestant. Atunci trebuie să ne întrebăm: nu avem noi la noi și în jurul nostru un sistem uriaș, care în principiile lui, în tradițiile, practicile și specificul lui se aseamănă foarte mult cu sistemul iudaic? Dar acest iudaism modern își primește sentința nimicitoare din gura Domnului. Popularitatea, mulțimi, bogăție și influență sunt de partea lui. Sfinții din Filadelfia, dimpotrivă, sunt puțini, sunt slabi și fără importanță. Înconjurați din toate părțile de un creștinism stricat, care se adaptează la orice schimbare a gustului și temperamentului, ei sunt în mod deosebit în pericol să renunțe la poziția lor de separație și să caute un drum comod – cu prețul abaterii de la adevăr și sfințenie. O grupă mare și în dezvoltare din biserică mărturisitoare este numită aici »sinagogă a lui Satan«. Ce este de fapt această grupă? Niciodată acțiunea de binefacere *umană* nu a fost așa de răspândită, și niciodată nu a fost lipsa dragostei *divine* așa de mare. Reprezentanții sinagogii lui Satan afirmă: „unitatea este *puterea*”, cei credincioși spun: „unitatea în *ascultare* este *puterea*”. – Dar pozițiile celor două părți vor fi schimbate în curând. Aceia, care constituie sinagoga lui Satan, vor fi smeriți și Adunarea din Filadelfia va fi înălțată. Ce schimbare a situației actuale! Dar mai mult, acești oameni cu aroganța lor vor afla, că aceia, pe care ei i-au desconsiderat, sunt subiecte deosebite ale dragostei lui Dumnezeu. Ei »vor cunoaște că Eu te-am iubit«.

Păzirea de ceasul încercării care va veni

10-11. »Pentru că ai păzit Cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit, ca să-i încerce pe cei care locuiesc pe pământ. Eu vin curând; ține cu tărie ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa.« Răbdarea lui Hristos a fost încercată până la extrem, dar încercările au arătat numai desăvârșire, care s-a înălțat ca un miros plăcut spre Dumnezeu. La El nu s-a arătat lipsa de răbdare și supărarea, așa cum se vede la noi când trecem prin încercări. »Cuvântul răbdării Mele« nu se referă însă la comportarea Lui din trecut, care a radiat un miros plăcut de slavă morală, ci se referă la poziția actuală și atitudinea Domnului

nostru. El stă acum la dreapta lui Dumnezeu și așteaptă cu răbdare, până când dușmanii Săi sunt puși așternut picioarelor Sale (Psalmul 110; Evrei 10,12-13); cu alte cuvinte, El așteaptă momentul instaurării Împărăției de o mie de ani cu putere și slavă. Această zi o așteaptă acum Domnul nostru cu răbdare în cer. Când a venit timpul lui Dumnezeu, co moștenitorii Domnului Isus vor fi luați, transformați și glorificați (1 Tesaloniceni 4,17; 1 Corinteni 15,51-55); după aceea Dumnezeu va introduce din nou pe Întâiul Său născut în lumea de pe pământ, însoțit de toți sfinții Săi cerești (Iuda 14) și de sfinții îngeri (Matei 25,31). »I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, și nu va trece nicidecum, și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată« (Daniel 7,14). Ce priveliște minunată se oferă aici! Ea este minunată pentru noi, dar mult mai sublimă pentru El, care acum așteaptă cu răbdare pe tronul Tatălui Său. Sfinții din Filadelfia au primit din nou mărturia despre venirea Lui, numită aici »cuvântul răbdării Mele«; și ei au păzit-o în mijlocul disprețului și batjocurei din partea acelei grupări arogante, lumești și mândre din biserica mărturisitoare, care cu înfumurare afirma, că este singurul cler, căruia pe baza tradiției și succesiunii îi aparține preoția și unicul drept de a împărți așa-zisele sacrameente. Răbdarea sfinților a fost greu încercată în astfel de împrejurări. Dar Domnul spune: »Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării.« Cât de bogată este răsplata Adunării din Filadelfia pentru respectarea cu credincioșie a Cuvântului Său! Nu a fost ușor în luptă. Lupta din Smirna a fost provocată de puteri păgâne, lupta în Filadelfia a fost provocată de puterea religioasă. Adunarea a suportat cu statornicie, ca și cum ar fi văzut pe Cel nevăzut, și a așteptat cu răbdare apariția lui Dumnezeu, așa cum a făcut și Domnul.

Textul exact al făgăduinței date aici trebuie privit foarte atent. Ea arată îndurarea Domnului nostru și combate efectiv teoria susținută de mulți, că Adunarea, sau o parte din ea, trebuie să treacă prin necazul care va veni, ca să se curățe de necredincioșia ei. O astfel de așteptare ar putea să umple inimile credincioșilor cu frică și groază. Dar asigurarea clară din partea Domnului este: »... te voi păzi și Eu de ceasul încercării.«, deci nu te voi *trece prin* sau te voi păzi *în*, ci va fi păzită pe deplin *de* ceasul încercării. Niciunul din aceia, care acum constituie Adunarea Sa, nu va ajunge în acest necaz. Suferințele cele mai îngrozitoare le vor îndura iudeii, căci va fi în principal ziua de »necaz pentru Iacov« (Ieremia 30,7). Dar și oameni dintre păgâni vor trece prin necaz (Apocalipsa 7,9-17). Lot și Noe au fost purtați și păziți *prin* necazuri în zilele lor; în opoziție cu ei, Avraam și Enoh au fost păziți de Dumnezeu *de* aceste necazuri. Acești doi bărbați din urmă reprezintă simbolic, ce o așteaptă pe Adunare. Ceasul încercării este gata să vină. Cu fiecare zi vine tot mai aproape și de fapt nu mai poate fi amânat mult timp.

»**Peste tot pământul locuit**« este amintit și în Luca 2,1, unde prin această noțiune se prezintă întreg imperiul roman. Toți, cei care nu au locuit în interiorul acestui imperiu, au fost priviți ca fiind în afara granițelor civilizației vii. Peste ținutul celor patru imperii ale lumii (Daniel 2), care era și teritoriul luminii și privilegiilor deosebite, va veni un timp scurt de judecăți îngrozitoare. Acest timp de necaz va fi, corespunzător cunoscutei profeții a lui Daniel, în timpul ultimei săptămâni din anul al șaptelea (Daniel 9,27). Creștinătatea trebuie să răspundă înaintea lui Dumnezeu pentru abuzul de lumina oferită ei în har și de privilegiile oferite. Creștinătatea va fi judecată pe baza învățaturii creștine, păgânii pe baza mărturiei creației și conștiinței. Ceasul încercării va veni peste tot pământul, ca să încerce pe aceia »care locuiesc pe pământ«. Această denumire ciudată are un înțeles moral – și sinistru. Ceea ce caracterizează pe acești oameni, citim în Filipeni 3,18-19. Acești dușmani ai crucii s-au stabilit pe pământ, au făcut pământul patrie a lor, și orizontul gândurilor lor este limitat la lucrurile de pe pământ și interese pământești. În Apocalipsa sunt deseori amintiți astfel de oameni (capitolul 6,10; 8,13; 11,10; 13,8,12,14; 17,2,8). După ce ei conștient și-au ales pământul în locul cerului, acest ceas al încercării va veni peste ei, în care se vor aplica drepturile lui Hristos asupra pământului, drepturi la care se referă mărturia profetică din cartea Apocalipsa, prin judecăți, și aceasta în mod deosebit în Palestina.

»**Eu vin curând**«, așa sună mesajul apropiatei reînțarceri a Domnului din cer. În ultimul capitol al cărții el se repetă de trei ori (versetele 7,12,20). Dar cum se armonizează acest »curând«

(sau repede) cu lunga perioadă de așteptare de aproape două mii de ani? Noi trebuie să corectăm felul nostru de a calcula și să calculăm timpul, așa cum îl calculează Domnul. »Dar, preaiubiților, să nu uitați un lucru; că pentru Domnul o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi« (2 Petru 3,8). După această socoteală, între venirea Domnului în umilință și revenirea Lui au trecut aproximativ două zile.

11. »Ține cu tărie ce ai.« Posesiunile deosebite și specifice ale Adunării din Filadelfia erau Cuvântul Domnului, Numele Domnului, răbdarea Domnului și revenirea Domnului. Această posesiune trebuiau s-o țină cu tărie. Numărul celor credincioși putea să se reducă prin plecarea acasă, prin părăsirea drumului și acceptarea de compromisuri, așa că rămâne numai o rămășiță slabă, neînsemnată. Dar cu atât mai mult este necesar să se țină cu tărie și cu niciun preț să nu se renunțe la o literă sau liniuță a adevărului. Greutatea timpurilor necesită o credincioșie nezguduită față de Domnul și o ținere cu tărie a credinței și a tot ce El ne-a încredințat să păzim. »Nu știți că cei ce aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul capătă premiul? Alergați dar în așa fel ca să câpătați premiul!« (1 Corinteni 9,24). Nu la start, ci la țintă se decide cine va purta cununa. Cine aparține cu adevărat Filadelfiei, va duce lupta cu statornicie până la sfârșit. Cât de necesare sunt de aceea cuvintele de atenționare adresate tuturor, conducătorilor și acelor care îi urmează: »Ține cu tărie ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa!« Dacă renunți la adevăr, vei pierde și cununa. Ce pierdere irecuperabilă va fi aceasta!

Răsplata biruitoare din Filadelfia

12. »Pe învingător îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară nicidecum; și voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și Numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care coboară din cer, de la Dumnezeul meu, și Numele Meu cel nou.« Un învingător în Filadelfia este oricine, care cu toată slăbiciunea lui, rămâne credincios pe drumul potrivit Cuvântului lui Dumnezeu. Înaintarea lui nu este caracterizată de cuceriri deosebite, dar el este perseverent în luptă. Lupta, care devine tot mai crâncenă, întărește credința și duce la o credincioșie și mai mare. Prinzându-se tare, și apucând tot mai tare, el ține cu tărie la Cuvântul Domnului, la Numele Lui, la răbdarea Lui și la venirea Lui. Chiar dacă va trebui să renunțe la viață, totuși nu va renunța la ceea ce constituie încununarea mărturiei sale. Slăbiciunea de pe pământ va fi schimbată odată cu statornicia și puterea din cer: »Îl voi face un *stâlp* în Templul Dumnezeului Meu«. În cer nu va fi un Templu din pietre (Apocalipsa 21,22), dar pe pământ va fi un Templu în timpul judecăților (Apocalipsa 11,1-2). »Templul Dumnezeului Meu« este Locul Preasfânt *din cer*. Solomon a făcut doi stâlpi puternici și stabili pentru curtea din față a Templului (1 Împărați 7,21). Numele acestor stâlpi au fost Iachin (El va întări) și Boaz (în El este tărie). În versetul nostru se face aluzie la acești stâlpi. Chiar dacă credinciosul slab, încercat, din Filadelfia va fi alungat de biserica populară, recunoscută pe pământ – el va fi *întărit* și va avea *putere* în fericirea veșnică a cerului. Și această poziție înaltă îi este garantată și asigurată pentru veșnicie. »Nu va mai ieși afară nicidecum.«

12. »Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu.« Partea binecuvântată a învingătorului va fi și fericirea, care constă în aceea, că el cunoaște pe Dumnezeu, Numele Dumnezeului Său. Dar comunicările pline de har nu sunt prin aceasta la sfârșit. »*Cetatea* Dumnezeului Meu«, noul Ierusalim, a cărui patrie este cerul (capitolul 21,9-10), va răsplăti pe învingător cu fericirea lor. În sfârșit, ca ultimă parte a răsplătirii lui, Numele nou al lui Hristos va fi scris pentru totdeauna pe fiecare în parte din învingători. Numele Său cel nou este expresia legăturii Sale deosebite cu toată mărimea și toată plinătatea fericirii cerești. El are întâietatea în toate, și cu toate acestea putem citi această făgăduință deosebit de bogată și de cuprinzătoare, care ne arată legătura noastră cu Hristos în slava viitoare. I-a plăcut Domnului nostru să ne lege cu Sine în această enumerare a acestor răsplătiri. De cinci ori citim în acest verset despre Dumnezeul *Meu* sau Numele Meu.

Scrisoarea deschisă adresată îngerului Adunării din Filadelfia se încheie cu solicitarea obișnuită, de a auzi. Fie ca fiecărui cititor să i se dăruiască o ureche care aude!